

CULTURA

MÚSICA. PAU VALLVÉ I MARIA COMA FORMEN EL DUET U_MÄ. EL SEU DEBUT DISCOGRÀFIC, AUTOEDITAT, ÉS UNA JOIA MOLT TENDRA

u_mä: els més grans de la música petita

Text: Ignasi Franch

Nascut l'any 1981 i, per tant, considerablement jove, Pau Vallvé és un dels animadors d'una escena musical catalana instal·lada definitivament en la postmodernitat, entesa aquesta com un calaix de sastre on caben tota mena de propostes artístiques sense escoles estilístiques dominants. Vallvé va més enllà, i ens fa participants d'una trajectòria diversa fins a resultar quasi esquizofrènica, fet materialitzat en l'ús de diferents noms per a diferents projectes. Perquè Pau Vallvé no solament és Pau Vallvé, i la meitat d'u_mä: també és OAK o Estanislau Verdet, cantautor lletgista que va aconseguir una certa repercussió amb el seu debut discogràfic, *Un que de tan llest és tonto i un que de tan tonto és llest* (Música Global, 2006). Escudat en el seu heterònim, Vallvé animava l'audiència a insultar en català per fer país.

EXPLORACIÓ SENTIMENTAL

Alternat amb el projecte iconoclasta de Verdet, u_mä apareix com una deliciosa mostra de música bella i íntima, amb considerables punts naïf. El duet està format per Vallvé i la seva parella, Maria Coma. Junts han fabricat de manera artesanal una proposta d'aquelles que desafien verita-

blement qualsevol etiquetatge: els amics del *pop* trist poden trobar-hi melodies que els sedueixin, però també els aficionats a l'electrònica poden sentir-se interessats per la manera d'enregistrar el disc, a força de gravar sobre material previ disparat en forma de *loop*, creant una atmosfera envoltant. Per als més elitistes, u_mä pot resultar un camí possible, més càlid i emotiu del que és habitual, de la música *ambient*. *Ambient pop?* *Pop* electrònic? Música petita, diu Vallvé, amb una manera d'expressar-se que recorda la del grup Conxita, d'Helena Casas, un altre exponent de música bella i trista, accessible però fora dels camins que conreen habitualment aquells que es mouen en l'òrbita del *pop*.

Vallvé i Coma defineixen u_mä com a música petita, natural i feta a casa. Més feta a casa, impossible, però a la casa virtual, perquè el seu primer disc, de títol homònim, no està disponible a les tendes físiques. La seva llar és la xarxa: al lloc web del grup l'ofereixen com a descàrrega digital gratuïta, o a la venda a un preu molt mòdic en format CD.

EL FUTUR

Aquesta manera de distribuir pot fer la impressió que aquest és un projecte ocasional, una excen-

El duet musicosentimental, en una instantània de Sergi Gómez.

EL PRIMER DISC D'U_MÄ CREA UNA ATMOSFERA ENVOLTANT DE BELLESA ÍNTIMA, CONSTRUÏDA DE MANERA ARTESANAL I AMB UN CERT AIRE NAÏF

citat puntual, però el duet ha mostrar voluntat de continuar i de perfeccionar la seva proposta. En un futur pròxim s'esperen concerts per als quals Vallvé diu que han de seguir treballant «perquè, de grups que toquin la melòdica i el xilòfon a l'Apolo 2, en va ple».

El polifacètic músic assegura que tenen diferents propostes d'actuacions a Europa, en una mostra que,

potser, u_mä és un grup per a la immensa minoria, destinada a no ser multitudinària al seu país d'origen ni en cap altre, però gaudible per una audiència sense fronteres. Al cap i a la fi, si aquí podem gaudir de l'intimisme de Tujiko Noriko sense entendre japonès, al Japó també pot triomfar aquesta celebració dels sentiments i de la delicadesa... ©

→ QÜESTIONARI

ÉS UN PLAER PARLAR AMB UN MÚSIC PER L'OBRA DEL QUAL SE SENT UN INTERÈS COMPLETAMENT SINGER, AIXÍ QUE ENS ENDUEM UNA ALEGRIA QUAN PAU VALLVÉ ENS ANTICIPA QUE HI HAURÀ UN SEGON DISC D'U_MÄ. ABANS, PERÒ, TORNARÀ EL SEU 'ALTER EGO' ESTANISLAU VERDET, I MARIA COMA DEBUTARÀ EN SOLITARI

El jove músic i productor, en una fotografia promocional.

Imagina't que treballes en una botiga de discos. En quina secció col·locaries el disc d'u_mä?

A l'aparador, perquè és *lo más*, ha! ha! ha! No, no ho sé, potser quasi a música d'autor. No és que cregui que hem fet quelcom de molt revolucionari, o de molt especial, però sí crec que hem fet una cosa peculiar. I que la nostra tècnica d'enregistrament ha donat com a resultat una proposta musical diferent, que potser no és completament experimental, però s'hi aproxima.

La tècnica consisteix a enregistrar, reproduir en *loop* i enregistrar de nou a sobre... Heu sentit a parlar de Robert Fripp i Brian Eno?

Sí, sí. Però no tinc els seus discos ni en sóc un gran seguidor. Admiro Brian Eno com algú que ha fet grans coses, però és una música que ni jo ni la Maria Coma tenim com a música de capçalera.

Un crític malànim va escriure paraules molt elogioses sobre el vostre disc, però considerava que

amb la xicalla de «Cassets» us havíeu passat de dolços. Què en penses, d'això?

Jo penso que no. És una de les coses del disc de la qual estem més contents. Potser sí que es pot veure així: cadascú té el seu criteri. Però nosaltres volíem fer un petit homenatge al món de la infància, o més aviat a la nostàlgia de la infància, i crec que va ser molt oportú utilitzar cintes de la Maria quan era petita. Nosaltres diem que *u_mä* és un disc barreja de nostàlgia, de natura i fet a casa, i ens va agradar molt fer aquesta peça amb un d'aquests cassets de la infància que tothom té en algun lloc de la seva llar. Ens resulta molt especial.

Hi ha u_mä per a estona, o el disc ha causat massa discussions entre el Pau i la Maria?

No home, ens ho hem passat molt bé enregistrant les cançons, hem fet videoclips... I volem continuar. Hem estat arranjant els temes amb vista als directes. Ara tenim altres coses: un disc de l'Estanislau Verdet, i un de la Maria en solitari. Però

estem pensant també en els concerts d'u_mä, i en un segon disc.

I l'Estanislau Verdet què n'opina, de tot plegat? Saps si ha escoltat el disc? Li ha agradat?

Sí, com a Pau Vallvé crec que puc parlar en nom seu i dir que creu que el disc està molt bé. Ja parlant seriosament, estic content amb el disc.

Té encaix u_mä entre l'Estanislau Verdet, el Pau Vallvé i la Maria Coma?

Sí, crec que és una dinàmica de treball molt enriquidora. Després de la banda sonora de *Zulo* vaig idear aquest personatge, l'Estanislau Verdet, que estava a la contra de tot, fart de la música fosca d'un intel·lectual de Barcelona. I, després del lletgisme de Verdet, ha vingut el *boniquisme* d'u_mä. Crec que tot es pot conciliar bé. Al cap i a la fi, quan duc temps de música seriosa em vénen ganes de fer el *gilipolles* amb l'Estanislau, i després de passar temps amb ell m'agrada recuperar u_mä o altres projectes. ©